

Kristel Kubber: Teen oma tööd hästi, aga võtan ka inimesi hinge

Kristel Kubber on alati särav Tallinna 32. Keskkooli huvijuht, kes loob õpilastele oma väljendamiseks mitmeid võimalusi. Tema toetava kaasabiga ei jää koolis ükski oluline üritus pidamata. Ta asus tööle Tallinna 32. Keskkooli 2010. aastal ning on siiani meiega.

Räägi veidi oma kooliajast. Missugune on mälestus, mis Sulle kõige esimesena meenub?

Kõige esimesena meenub mulle 4. klass ja laulukonkurss, mille ma võitsin sellepärast, et ma karjusin kõigist üle. Mulle meeldib see lugu, sest see oli “11 elevanti”. Me laulsime üheteistkümnepäevase ja ma olin esimene. Laul käis nii, et kogu aeg pead laulma järgmisega koos, siis järgmisega koos ja siis ma laulsin kõik salmid kõigiga koos. Kuna ma teadsin, et ma tahan seda võita, siis ma karjusin kogu aeg teistest üle, et minu häält oleks kõige kaugemale kuulda. Imelik on see, et ma võitsin selle konkursi. Järelikult ma nii mööda ikka ei laulnud. Mu ema oli publikus ja ütles, et ma olin näost punane ja märg ning selle kleidi sees mõnusalt uppusin, kuna ma olin lihtsalt suhtumisega, et mina võidan!

Tol ajal midagi kingituste pärast ei tehtud, aga ma sain Tallinki pusle kingituseks.

Mulle meeldib alati lastele rääkida, et kui ma 4. klassis ilukirjanduse kirjutamise võistluse võitsin, siis ma sain teritaja sullepeaga.

Kristel Kubber 2015. aastal õpilasmaleva kokkutulekul, kus ta kannab komandöri jakki, millel on kõikide aastate embleemid, kus ta osalenud on.

Erakogu

Mul on hästi palju asju kooliajast meeles. Ma olen koolifänn. Ma käisin põhikoolis klassis, kus oli 16 poissi ja 16 tüdrukut. Väga kõva klass oli. Poiste klassis on hea käia, õpid ennast kaitsma ka. Lõpuks nad hoiavad sind nagu ikka poiste puhul on. Selle klassiga me panime ühiselt poppi ja siis tulime ühiselt tagasi, kuna meie õpetajal oli täiesti savi. Ta ei reageerinud üle.

Gümnaasiumiajast on mul meeles see, et ma olin seal huvijuhi assistent, kuna ma ütlesin huvijuhile, et ma tahan gümnaasiumi lõpukella üksinda korraldada. Lõpukella tavaliselt laps üksi üheski koolis ei korralda, aga ma korraldasin selle ikkagi üksi. Lisaks tegin seal ka uue traditsiooni: spordivõistluse. Ma läksin huvijuhi juurde, sest mul oli auhinnaks vaja sada krooni, et osta võitjale tort. Tol ajal ei olnud auhind oluline, kuid tänapäeval pööratakse sellele rohkem tähelepanu. Ta ütles, et mul ei ole, aga mine küsi direktorilt. Koputasin direktori uksele ja ütlesin, et mul on vaja tordi jaoks sada krooni ning ta andiski mulle. Ja ma läksin ostsin tordi – Pagaripoisid olid meil seal kõrval. 10. klassi nolk. Ma olin seal koolis uus õpilane. Julge olin!

Ja siis on veel meeles kirjanduse õpetaja. Tema on minu kõikide põhimõtete alge, mis puudutab koolis töötamist, just sellepärast, et ta polnud õpetajate toas väga armastatud, aga õpilaste seas oli ta väga armastatud. Ta oli selline, kes julges kõike öelda. Ta tuli tundi, me ei teinud ühegi raamatu peale lugemiskontrolli, vaid Faustiga kohtuistungit, Säärase mulgiga mingit etendust.

Ükskord küsisime temalt, et kas saame oma kirjandid tagasi, siis ta ütles meile, et need olid nii kehvad, et ma hakkasin kodus jooma, et ma jätsin pooleli. Ja meil oli see respekt temaga, kus me tundsimme ennast halvasti, et olime nii halvad kirjandid kirjutanud. Ehk siis tekkis selline vastupidine reaktsioon, mitte see, et ha-ha, saan seda su vastu kuidagi ära kasutada. Tema oli see inimene, kes andis mulle hästi palju julgust. Ükskord kõndis ta minuga trepist alla ning ütles: “Kristel, ma arvan, et sina peaksid minema Lavakunstikooli” ja kõndis siis lihtsalt edasi. Temaga on see kurb asi, et ta suri minu viimases klassis rinnavähki. Siis olid ka minu elu esimesed matused. Pidin luuletust lugema, aga ma polnud valmis. Ta oli väga armastatud – seal oli nii palju vilistlasi kohal. Ta oli see inimene, keda ei huvitanud paberid, korraldus, kolleegidele meeldimine. Ta oli väga hea huumoriga, ta tegi eesti keele õpikud. Tõeline legend.

Minul on hästi värvikad inimesed kooliajast meeles, ma olin ka ise juba sel ajal hästi aktiivne.

”Ma tegin seda kõike nii, et mul oli ka õppimine korras.”

Kus koolis Sa õppisid?

Ma õppisin Lasnamäel Katleri Põhikoolis ja kesklinnas Tallinna Ühisgümnaasiumis. Tol ajal oli see väga lahe kool.

Kuidas Sa võrdleksid oma endist kooli praeguse Tallinna 32. Keskkooliga?

Praegusel hetkel on 32. Keskkool kõvasti aktiivsem, kuigi kui ma olin õpilane, siis ma juba teadsin seda kooli, sest mul käisid sõbrad siin koolis. Ma õpilasena kunagi ei juhtunud siia majja, vaid millegipärast üliõpilasena.

Hetkeseisuga ütleks, et Tallinna Ühisgümnaasium on ära vajunud, ei ole enam kindlasti nii aktiivne, kui ta oli tol ajal. Seda ütlevad ka õpetajad, kui seal majas külas käin. Oma kooliajaga võrreldes on ikka see, et rohi oli rohelisem. Ainuke asi, mis silma jääb, on see, et meil on kõik loovad ja tublid, nii et selle koha pealt ei ole midagi halvasti öelda. Vahel tekib selline tunne, et me võtsime vastu rohkem väljakutseid. Noored hetkel tahavad mugavamat elu ja kuidagi lihtsamini läbi saada. Meie näiteks ei vaielnud õpetajatega. Väga häbi oli, kui saadi negatiivne hinne. Kõige kehvemad õpilased ei õppinud kahtedele, vaid kolmedele. Mulle tundub, et enesenõudlus oli suurem.

”Kergemini tahetakse läbi saada ja see on igav.”

Kuidas sai Sinust huvijuht?

Keskkooli lõpuklassis käisin Teeviidal, üks väga ilus noormees tuli mu juurde ja ütles, et tule räägime juttu. Ta õppis Kultuuriakadeemias huvijuhiks ja ma tegelikult juba mõtlesin selle eriala peale. Ma ju korraldasin koolis nii palju üritusi. Ma ei kujuta ette, et ma töötaksin kusagil asutuses, kus puuduks melu. Enamustes asutustes puudub melu, isegi kultuuri- ja teatriasutustes, kus oleks äge töötada. Päevasel ajal on sul ju lihtsalt arvuti ja õhtul heal juhul kontsert, sedagi mitte igal õhtul. Mul on iga päev mingi kontsert, rahvas astub kogu aeg läbi!

Ma lõpetasin keskkooli ja ma olin nii ebateadlik kõikidest sisseastumistest. Ma teadsin, et tahan saada huvijuhiks, seega läksin Viljandi Kultuuriakadeemiasse. Ma juba tajusin, et mul lähevad need katsed hästi ja nii saigi.

Mu esimene töökoht huvijuhina on Tallinna 32. Keskkoolis. Mind soovitati 32. Keskkooli vestlusele. Tulin siia vestlusele, mis kestis Mari-Anna Puskariga kümme minutit, tol ajal oli huvijuht Maarja Merigan. Ta näitas mulle maja, läksin tagasi ja Puskaril oli laual kaks lepingut. Kirjutasin alla ja sügisest olin siin. Mitte see, et mul oleks kõik nii lihtsalt läinud,

vaid ma ise olen teinud piisavalt eeltööd ja näinud vaeva, et selliste asjadeni jõudnud olen. Ja siis tulingi siia, ma ei kandideerinud.

Kaua Sa oled siin töötanud?

2010. aastal tulin, ja siis kaks aastat käisin vahepeal ära. Olin Austrias ja Londonis, õppisin ja töötasin. Sisuliselt täitub mul selle aasta lõpus kolm aastat.

Kui pikalt Sa näed ennast siin koolis töötamas?

Ma olen veel nii noor inimene, et ma ei mõtle nii kaugele ette. Mul ei ole hetkel olukorda, kus ma tean, et ma ära lõpetan.

Milline on Sinu töö?

Huvijuhil on juhtkonna töötajana hästi palju selliseid juhtkonna kohustusi: näiteks koosolekud, arendusnõukogud, õppenõukogud, kooliesinemised, külaliste vastuvõtmine, ürituste läbiviimine, õpilasesinduse aktiivi vedamine. Nüüd mul on oma klass ja tunnid, mistõttu on mul muud tööd ka peale ürituste korraldamise. Rutiini selles töös kindlasti pole.

Mis sõna Sulle esimesena meenub, kui Sa mõtled Tallinna 32. Keskkooli peale?

Esimene sõna, mis mulle pähe tuli, on NAER. Inimsuhted – ma naudin seda, et kohe, kui keegi tuleb uksest sisse, ma hea meelega pööran tema poole, ega tee edasi seda, mis mul siin pooleli oli. Inimesed, suhtlus, naer, koos tegemine.

Kas Sul on siit koolist meeldejäävaid hetki või mälestusi?

Jah, küllaga. Kõige naljakamad juhtumid on need, kui esimesel tööaastal kooli tulin ja ma nii vanamutt veel välja ei näinud ja sööklast välja peksti, kuna polnud minu vahetund, või siis see, et noormehed tegid mingeid väga huvitavaid komplimente. (Naerab) Need on sellised igapäevased asjad, mis on naljakad.

Minu parimad mälestused siin koolis on seotud sellega, kui juhtub mingi hea huumor või situatsioon. Kuna ma olen protsessiarmastaja, siis ma naudin kõikide sündmuste puhul peaproove. Mulle meeldib see sagimine ja see, et kui kõik pole veel korras, siis saab kõige rohkem nalja. Õhtujuhtidega tekstinaljad... Ma olen see, kes väikseid asju mäletab.

Kui kunagine 12.b klass 2014. aastal oli kooli lõpetamas, siis istusime ühe päeva lõpus siin minu juures terve klassiga: maas ja diivanil. Me rääkisime elust, nad küsisid täiega minu kooliaja asju ja tüdrukutega rääkisime meestest... Sellised jutuajamised on hästi lähedad.

Esimesest tööaastast on mul meeles, et ma tegin kõike esimest korda ja nii mõnestki üritusest on saanud siin koolis suur asi. Näiteks Moepeegel või Oma kooli päeva kontsert. Ma arvan, et siit koolist jääb mulle kindlasti meelde see, et ma saan ise töötajana nii palju kaasa teha. Mul on kolleegidega tohutult vedanud. Me võtame osa Filmigalast, Playbox'ist, lõpukellaks tegime "Happy" video, mis mul kindlasti meeles on.

Kurvematest asjadest on mul meeles see, kui ma oma esimese tööaasta lõpus ära käisin. See oli mu sünnipäev, kui ma kutsusin teatud osa aktiviste tordile. Mul oli ühte klassiruumi pandud lauake ja siis ma kutsusin sinna teatud õpilased, kes olid aktiivsemad ja lähedasemad. Mikk Trumm on vilistlane ja ma mäletan, kuidas ta tuli kollaste tulpidega. Ta teadis, et ma lähen ära. Ma rääkisin talle ühel päeval pärast tööpäeva, et Mikk, nüüd on nii, et ma lähen ära. Ma teadsin seda terve aasta, poole aasta pealt ma sain teada, et lähen Austriasse projekti tegema. Mikk oli tol ajal selline kõva mees, aga ka tema oli siin diivanil täiesti šokis. Toimus see pidu, kõik oli jummalaga ja siis tuli Mikk väikese hilinemisega. Ta oli nii nukra näoga, kui ma teda nägin. Ma mäletan, see on nii ärevalt mul meeles. Ma seisin seal ja ütlesin lastele, et mul on neile üks jutt. Ma hakkasin täiega nutma ja nemad hakkasid ka. Nad juba kartsid ja teadsid, et sealt ei tule mingit head nahka. Vaevalt, et nad nüüd arvasid, et ma ära suren. Ma ütlesin, et mul on olnud elu kõige lähedam aasta, aga et mul on endal mingid

See on see kurb päev 2011. aastal, vahetult enne seda, kui Kristel Kubber läks aastaks Austriasse.

unistused ja kui ma nüüd ei lähe, siis ma ei lähegi. Me nutsime, tegime pilte ja kallistasime hullult ning siis nad käisid mind ka kodus ära saatmas. Nad kirjutasid mulle soovidepurgi, et kui ma olen Austrias nukker, siis ma loeksin sealt neid soove. Esimesel päeval, kui ma Austriasse sõitsin ja jõudsin oma uude koju, tegin purgi lahti ja lugesin kõik läbi. Ma lihtsalt nutsin, sest üleminekuaeg on nii raske. Ja nad veel saatsid postkaarte terve aasta, see oli nii lahe.

Mul on 32. Keskkooliga hästi isiklik suhe. Ma tunnen, et ma olen professionaalne: teen oma tööd hästi ja hästi võtan inimesi hinge. Ma olen oma õpilaste üle hästi uhke. Ma kogu aeg naudin seda, mida ma siin teen, aga huvijuhiks ma kindlasti ühtegi teise kooli ei lähe. Nii et kui minu aeg siin ükskord lõppeb, siis valin tõenäoliselt mingi muu ameti. Mul pole elus olnud ühtegi hommikut, kus ma ei taha siia tööle tulla.

”Ma mingi nõmeda kolleegiga ei oleks YOLO.”

Millised on Sinu soovid ja mõtted Tallinna 32. Keskkoolile?

Minu soov oleks see, et ajaga tuleb kaasas käia. Samuti, et alles jääksid avatus ja loovus. Me oleme hea kool sellepärast, et me võtame vastu õpilasi, kellel on raske. Me oleme väga vastuvõtlikud, kui rääkida globaalses võtmes. Ma soovin, et oleksime alati avatud maailmale, et me ei oleks oma mullis. Samas ma hästi loodan, et siit koolist läinud inimesed võtavad omaks selle mentaliteedi. Kui ma 40 aasta pärast siia tagasi tulen, siis minu soov on, et mingi vana tunne jääks ja et *vibe* ei muutuks isegi siis, kui õpetajad ja juhtkond vahetuvad.

Britt-Lauren Märk, 12C